

DIUMENGE V DE QUARESMA (B)

Homilia de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona

29 de març de 2009

Jr 31, 31-34; Hb 5, 7-9; Jn 12, 20-33

La crida pot venir-nos de qualsevol lloc i de qualsevol persona. La qüestió està en saber detectar-la. El qui l'escolta és Felip, però qualsevol de nosaltres la pot rebre i escoltar. «**Voldriem veure Jesús**» (Evangeli). ¿Qui vol veure Jesús? ¿D'on ens ve aquesta crida? Es tracta d'una crida molt singular que pot expressar de tot: curiositat, desig, admiració, adhesió... Però hem de donar-hi resposta. Quan percebem que algú ho diu o ens ho diu, depèn de nosaltres ajudar a trobar-lo i veure'l. Aquest temps, forma part de l'itinerari quaresmal com aprofundiment en el misteri de Crist i com a tasca habitual de la missió evangelitzadora que compartim com a comunitat cristiana. Aquesta era la pregària que tota l'Església feia el primer diumenge de Quaresma: *conèixer més i més el misteri de Crist i viure'l d'acord amb les seves exigències.*

¿Quines exigències? Per a *veure Jesús* hi ha una primera exigència, quelcom previ i que forma part del procés de conversió que aquest temps ens demana: els ulls de la fe, expressió d'un cor net. Aquesta ha estat la nostra pregària després de la primera lectura d'avui: «**Oh Déu, creeu en mi un cor ben pur**» (salm 50). La transparència, la bona intenció, els ulls nets, com diu Jesús mateix a les benaurances, són els qui fan possible i clara la visió: «**Benaurats els nets de cor, perquè veuran Déu**» (Mt 5,8). Deixem-nos omplir d'aquesta capacitat fonamental per a un cristià que fa possible la trobada amb Crist, que ens porta a conèixer-lo i a estimar-lo. Podem anar repetint aspectes del salm 50 que insisteixen en el mateix: «*feu renéixer en mi un esperit ferm, no em prengueu el vostre esperit sant, torneu-me el goig de la vostra salvació, que em sostingui un esperit magnànim*». Si els cristians preguéssim sempre així...! Tota la nostra persona disposada a acollir Jesús sense posar-li condicions y a lliurar-se a ell amb total adhesió i disponibilitat.

Tot això implica encara més exigències. Hem de superar aquelles *inèrcies* que impedeixen que ens acostem a ell amb la franquesa de l'amistat. Ell ho ha dit molt clar als seus deixebles: «**vosaltres sou els meus amics**» (Jn 15,14) perquè no n'hi ha prou en voler-lo veure, ell convida a viure una veritable amistat amb ell. Les *inèrcies* són fàcils de constatar, tot i que són més difícils de superar si no comptem amb la força interior que ens dona el seu Esperit. Ho veiem avui en el que ens ha dit el profeta Jeremies. Ja a l'Antic Testament, es diu que «l'Esperit de Déu, vessat en el cor de l'home –com anuncien els profetes- hi farà arrelar aquells mateixos sentiments de justícia i misericòrdia que habiten en el cor del Senyor (cf. Jr 31,33 y Ez 36,26-27). Llavors, la voluntat de Déu expressada en el *Decàleg* donat al Sinaí, podrà arrelar creativament a l'interior mateix de l'home. D'aquest *procés d'interiorització* en deriven una major profunditat i realisme en l'acció social, que fan possible la *universalització progressiva del comportament de justícia i de solidaritat*, que el poble de l'Aliança és cridat a assumir envers tots els homes, de tots els pobles i nacions» (*Compendi de Doctrina social de l'Església*, 25).

«**Voler veure Jesús**» conté, a més, moltes implicacions y conseqüències. Ningú resta indiferent davant d'ell. A l'Evangeli, això es percep constantment. «**Voler veure Jesús**» ens ha de posar en actitud de voler entrar en el misteri de la seva persona. Això és precisament el que intenta la iniciació cristiana o un catecumenat ben fet, ja que l'objectiu és ajudar a trobar-se amb Jesús. Tenim la *inèrcia* de pensar que ja estem iniciats del tot, quan en realitat pot ser encara ens queda molt camí per recórrer.

- Quan acudim a la parròquia per a una inscripció de *Catequesi*, els pares i els catequistes assumeixen la responsabilitat d'ajudar a trobar-se amb Jesús.
- Quan els adolescents i els joves es preparen per a rebre la *Confirmació*, estan en procés de trobar-se amb Jesús i entusiasmar-se per ell i seguir-lo.
- Quan els pares presenten a l'Església un infant per a rebre el *Baptisme*, estan iniciant, des de la seva responsabilitat educativa, a que el fill poc a poc es trobi i conegui Jesús.
- Quan una parella de nuvis demana a l'Església el sacrament del *Matrimoni*, està demanant ajuda per a preparar una de les trobades amb Jesús més significatives i decisives de la seva vida i que haurà de continuar sempre en la vocació a l'amor, de ser signes de l'amor de Déu per als seus fills i per a tota la societat. I així, podríem seguir en tots els aspectes de la vida cristiana i que inclouen el creixement de la fe i el testimoni cristià de la vida de cada dia.
- Tanmateix, pensem també que hi ha moltes persones que, encara que no ens ho diguin amb aquestes paraules «volem veure Jesús», ens estan demanant que no siguem un obstacle per arribar a ell, que siguem un fidel reflex de la seva persona, que, fins i tot, com a conjunt d'Església, fem que l'accés a ell sigui fàcil. La set descoberta o amagada que hi ha de Déu, l'atracció que pot fer Jesús, la recerca d'autèntics valors humans i evangèlics presents en tantes persones són un clam que ha d'activar la nostra voluntat d'acompanyar-los cap a Jesús i donar-lo a conèixer.

Hem de superar, doncs, aquelles *inèrcies* que provenen de la manca de iniciació a ser cristià, la qual cosa significa superar l'afebliment d'un cristianisme que no ha madurat i, per això, es veu frustrat o impotent davant les investides d'una societat que en els seus esquemes Déu no hi compta. ¿Com s'és cristià? Ho diu molt clarament el Papa Benet XVI: «s'és cristià no per una gran idea o per una decisió ètica, sinó per la trobada amb la persona de Jesucrist, que dóna un nou horitzó a la vida i una orientació decisiva» (*Deus caritas est*, 1).

La trobada amb Jesús mostra la seva vertadera identitat. No ens ha de fer por trobar-nos amb ell, perquè ens parlarà al cor i ens farà veure allò que és realment important i decisiu en la vida. Als qui el volen veure, els mostra el seu autèntic rostre. Els diu: «**Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho ben asseguro: si el gran de blat, quan cau a la terra no mor, queda ell tot sol, però si mor dóna molt de fruit**» (Evangeli). Això és el que Jesús vol que sapiguem *si el volem* veure. Aquest és el misteri: la de l'amic que dóna la vida per aquells a qui estima. Veure Jesús, conèixer-lo, es acceptar -ell i nosaltres- la voluntat del Pare, encara que no sigui fàcil. Aquesta entrega fins a donar la vida constitueix el misteri que vol que nosaltres coneguem i visquem, l'enigmàtic «per què» de la mort en creu. «Veure Jesús» serà, doncs, anar contemplant amb més i més profunditat com ens estima.

Per aquesta raó afegirà: «**Els qui estimen la pròpia vida, la perden, i els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna**» (Evangeli). Paraules difícils d'entendre però que ens fan veure a quin punt pot arribar una persona quan estima. Aquests és l'alternativa que ens situa davant i davant els altres. Alternativa a la que hem de donar resposta i prendre una decisió: o l'*individualisme egoista* que fa de un mateix el centre de tot, o l'*amor de caritat* que, com Jesús, ens porta a l'entrega de la pròpia vida per amor. Ens hem d'identificar amb els sentiments de Jesús en el moment de viure la seva «hora» i acceptar ser valents i generosos en la resposta.

Ens anem acostant a la gran celebració del misteri pasqual i ho fem ja anticipadament ara, en la celebració de l'Eucaristia. També nosaltres *volem veure Jesús*, com aquells grecs que ho digueren a Felip. Però nosaltres ho diem a Maria, la seva Mare, especialment aquí a Montserrat, als seus peus, sumant-nos a la llarga nissaga de

creients que a llarg de la història s'han acostat a ella perquè els mostri Jesús. Jo també em vull sumar avui a aquest *pelegrinatge de confiança* i, com vaig dir fa una setmana a la Catedral de Barcelona en el moment de la meva ordenació, poso el meu servei episcopal sota la seva protecció maternal perquè l'Esperit del seu Fill m'acompanyi sempre i jo sigui fidel, sant i bon Pastor, com Jesús, que va venir a servir i no a ser servit i a donar la vida per les seves ovelles (cf. *Jn* 10, 11.15) i que així el meu servei sigui amable, proper a tots i fet amb la senzillesa de Jesús que aprenem a l'Evangelí.

Hi ha tanta gent que vol veure Jesús i no ho diu, o està avergonyida de dir-ho. Hem de saber que a Jesús no sols «el veiem» sinó que «ens atrau» cap a ell, ens acull i ens allibera del pecat i de qualsevol mal. D'aquesta manera, com ens diu avui la carta als Hebreus, «**s'ha convertit per a tots els qui l'obeeixen en autor de salvació eterna**» (2ª lectura). Amb ell, ens unim a tots aquells que en la seva angoixa demanen ser escoltats, perquè en tots ells es faci realitat aquella trobada amb Jesús que els pot alliberar definitivament de la seva situació. Per això, ens demana que el seguim amb actitud de servei: «**Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic**» (*Jn* 12,26). Aquesta és la promesa que ens anima al seguiment i ens omple d'esperança.